

[Handelsministeren.]

I kraft af de overgangsbestemmelser, som tænkes fastsat i medfør af § 11, er det tanken at holde det hidtidige tilskudssystem i kraft, indtil rådet sammen med institutterne har kunnet træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at etablere grundlaget for, at de nye bestemmelser i § 5 kan bringes i anvendelse. Denne indkøringsperiode skal dog være tilendebragt inden 1. april 1974. Det må erkendes, at denne frist er meget knap tilmålt til løsning af denne opgave, og en senere ikrafttræden end 1. april d. å. ville derfor nødvendiggøre en længere overgangsperiode, hvad jeg har ønsket så vidt muligt at undgå. Jeg håber derfor, at behandlingen af lovforslaget vil kunne tilendebringes så betids, at den ikrafttrædelsesdato, der er forudset i § 10, ikke skal vise sig at være for optimistisk.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale lovforslaget til velvillig og hurtig behandling.

Socialministeren (Eva Gredal): Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om social bistand*.

Dette lovforslag er foreløbig det sidste i rækken af forslag, som gennem de seneste folketingssamlinger er kommet frem i folketinget som følge af socialreformkommissionens arbejde. Kommissionens 1. betænkning fra 1969 dannede først grundlag for loven om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender, der trådte i kraft den 1. juli 1970. Dernæst gav betænkningen stof til lovene om offentlig sygesikring og om dagpenge ved sygdom eller fødsel, der begge skal træde i kraft den 1. april i år. Endelig bygger loven om den sociale ankestyrelse, som tinget vedtog lige før jul, på betragtninger i den 1. kommissionsbetænkning.

I § 30, stk. 1, i den sociale styrelseslov er det foreskrevet, at forslag om en samlet revision af lov om offentlig forsorg, lov om børne- og ungdomsforsorg, lov om mødrehjælpsinstitutioner og lov om revalidering skal fremsættes for folketinget senest i folketingsåret 1972-73. I overensstemmelse hermed har socialreformkommissionen under 2. fase af sit arbejde lagt hovedvægten på at udstikke retningslinierne for en samlet lov om social bistand, der kan afløse de love, der er nævnt i den sociale styrelseslovs §

30, og to love, som synes at høre naturligt med sammen med denne lovgivning, nemlig loven om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister og loven om husmoder afløsning og hjemmehjælp.

Socialreformkommissionen afgav sin 2. betænkning i september 1972, og da arbejdet med at omsætte tankerne om en samlet bistandslov til virkelighed allerede var påbegyndt under de afsluttende faser i kommissionens arbejde, var et udkast til en bistandslov redigeret færdigt i oktober 1972 — hvilket jo også var en nødvendig forudsætning for, at et lovforslag kunne nå at komme til behandling i denne folketings-samling.

I forbindelse med dette lovforslag, der — som jeg allerede har været inde på — skal træde i stedet for 6 af de gældende love inden for socialministeriets område og omfatte praktisk talt alle regler om skønmæssigt udmålte ydelser i den sociale lovgivning overhovedet, har jeg for første gang fulgt den fremgangsmåde at sende lovudkastet til udtalelse hos en lang række interesserede organisationer og institutioner. Af hensyn til ønsket om at få lovforslaget frem her i tinget i rette tid måtte besvarelsesfristen sættes til nogle få uger, men at dømme efter den stak af besvarelser, der er kommet til socialministeriet, har man alligevel rundt omkring følt det som noget positivt at få lejlighed til at beskæftige sig med udkastet, inden det er blevet fremsat som lovforslag. De reaktioner, der er kommet, har dog også givet mig indtryk af, at der er knyttet meget store forventninger til dette lovforslag, og at man fra mange sider havde ventet sig noget i retning af et socialpolitisk manifest med mange formålsbestemmelser om sikring af den enkeltes tryghed og trivsel, om forebyggelse og om de offentlige myndigheders service i samarbejde med den enkelte ansøger. For den, der ikke er vant til at læse lovtekster, har det derfor nok været noget af en skuffelse at blive præsenteret for et lovudkast, der med en række nøgterne ord gav udtryk for et sæt regler af et vist juridisk tilsnit. Denne reaktion vil lovforslaget næppe møde hos medlemmerne af dette ting, som fra deres arbejde er fuldt fortrolige med, at der er ret snævre grænser for, hvad man optager af formålsbestemmelser i et lovforslag, og at man inden for de juridi-